

К-По2 број 3/2014

**ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА СА ГЛАВНОГ ПРЕТРЕСА
одржаног дана 02.11.2020. године**

Председник већа: Дана 02. новембра 2020. године са почетком у 09 часова и 36 минута, у смислу члана 377 у вези са чланом 378 став 2 ЗКП председник већа констатује да веће заседа у саставу судија Мирјана Илић и Зорана Трајковић, чланови већа и судија Дејан Терзић, председник већа, уз учешће записничара Наде Кнежевић и судијског помоћника Мање Војиновић.

Има ли примедби на састав већа?

Констатује се да нема примедби на састав већа.

Председник већа отвара заседање у предмету Вишег суда у Београду, Одељења за ратне злочине К-По2 3/2014 у предмету против окривљеног Бошка Солдатовића због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ, по оптужници Тужилаштва за ратне злочине Републике Србије, КТО број 1/18 од 21. децембра 2018. године.

КОНСТАТУЈЕ СЕ да су на главни претрес приступили:

-заменик тужиоца за ратне злочине – Душан Кнежевић, са тужилачким помоћником-сарадником,
-окривљени Бошко Солдатовић,
-бранилац окривљеног Властимир Огњановић, адвокат у Београду,
-пуномоћник оштећених Нрецо Барлецаја, Коља Лешаја, Ђерђ Краснићија, Атлер-Антонија Паљушаја, Крешимира Паљушаја – адвокат Марина Кљаић.

Констатује се да су испуњени процесно-правни услови за одржавање главног претреса.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се главни претрес **ОДРЖИ**.

Главни претрес је јаван.

Главни претрес се аудио снима, па ће препис тонског записа чинити саставни део записника о главном претресу.

У смислу члана 388 ЗКП-а главни претрес почиње кратким извештајем председника већа о садржини претходног главног претреса који је одржан 22. септембра 2020. године када су путем видеоконференцијске везе са Жупанијским

судом у Вуковару испитани сведоци-оштећени Алтер-Антонио Паљушај и Нрецо Барлецај, те је усвојен предлог заменика тужиоца за ратне злочине па су прочитани искази сведока Миодрага Марковића, сведока Хиљ Лешаја, Краснићи Ђерђа, Ментор Паљушаја, чиме је доказни поступак довршен.

ЗАВРШНА РЕЧ СТРАНАКА

Председник већа: Заменик ТРЗ, изволите. Опростите само, једна констатација.

Констатује се да је пре почетка главног претреса бранилац окривљеног Властимир Огњановић приложио своју завршну реч у писменом облику.

Изволите.

Заменик тужиоца за ратне злочине: Поштовани суде, остајем у целини при поднетој оптужници и сматрам да је спроведеним доказним поступком утврђено да је оптужени починио кривично дело за које се терети, па стога предлажем да у односу на њега донесете осуђујућу пресуду.

Кривично дело за које се оптужени терети је ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 Кривичног закона Савезне Републике Југославије, а не Кривичног закона Социјалистичке Федеративне Републике Југославије, односно Основног кривичног закона, те Кривичног законика, због обавезне примене блажег закона за извршиоца. Ово кривично дело врши онај ко кршећи правила међународног права за време оружаних сукоба нареди или изврши неку од алтернативно одређених радњи извршења кривичног дела које су таксативно наведене у овом законском члану. Конкретно, тужилац терети оптуженог за убиство 9 цивилних лица.

Оно што је спроведеним доказним поступком утврђено практично се подударно са наводима поднете оптужнице, а то је да је у јесен 1991. године у Источној Славонији Републици Хрватској тада у саставу бивше СФРЈ постојао оружани сукоб између оружаних снага Југословенске Народне Армије са једне стране и хрватских оружаних формација са друге стране, који није имао карактер међународног сукоба. У то време оптужени је био припадник једне од страна у оружаном сукобу и то Војне полиције Друге пролетерске гардијске механизоване бригаде ЈНА. Дана 11. новембра 1991. године у подневним сатима у делу Богдановаца у коме су снаге ЈНА успоставиле контролу у близини зграде Месне заједнице оптужени је самовласно без ичије наредбе или одобрења и без икаквог ралога пуцњима из ватреног оружја лишио живота девет цивилних лица мештана, од којих је било шест жена Љуља Барлецај, Вера Барлецај, Мрика Барлецај, Ђуља Барлецај, Криста Лешај и Маника Лешај, као и три мушкарца Прен Краснићи, Зеф Паљушај и Никола Паљушај усмртивши их на лицу места.

Шта оптужени каже у своју одбрану? Укратко, негира извршење кривичног дела тврдећи да са критичним догађајем нема никакве везе. Наводи да је мобилисан као резервиста Војне полиције Ваљевске бригаде ЈНА и упућен на хрватско ратиште. Сећа се да је током новембра месеца 1991. године учествовао у нападу на Богдановце када је било обостраних губитака страна у сукобу. Како су борбе трајале читавог дана преноћио је са саборцима у подруму једне од кућа у близини гробља. Током сутрашњег дана напустили су село. Никакве цивиле у Богдановцима није видео, не зна где се налази зграда Месне заједнице. Никога од цивила није испитивао, није им претио, нити

викао на њих. Не познаје припаднике ЈНА – Лазара Алексића, Миодрага Марковића, Душана Вукајловића и друге које су сведочили током поступка, нити је са њима икада комуницирао. Нико од цивила мештана није тада усмртио пуцњима из ватреног оружја, о томе не зна ништа. Оваква одбрана окривљеног је неоснована, у супротности је са изведеним доказима и усмерена је на избегавање кривице.

Из исказа сведока испитаних током поступка и то Душана Вукајловића, Лазара Алексића, Миодрага Марковића и Гојка Лазића утврђено је да су били припадници исте јединице као и окривљени и учествовали у борбама за Богдановце које су трајале читавог дана. Сутрадан је село стављено под контролу ЈНА када је почео излазак мештана цивила из њихових кућа, односно њихово прикупљање од стране војске и доводђење у зграду Месне заједнице у центру села.

Из исказа сведока Лазара Алексића утврђено је да се у тој згради обављало саслушање цивила. У томе је учествовао и окривљени. Обраћао им се повишеним гласом, викао на њих и претио им да ће их побити, тражећи да му саопште информације о присуству и бројности хрватских снага у селу. Све је то трајало до 12:30, односно 13 часова, када је јединица требала да се повуче из села. Тада је видео окривљеног са групом цивила, међу којима је било и жена и један мушкарац изразито ниског раста. Окривљени је ишао са њима и замакао низ степенице зграде. Претпоставио је да ће их побити па је окренуо главу на другу страну да то не гледа, да то не сања ноћу. Тада је зачуо пуцњаву, погледао и видео окривљеног како се враћа сам. Претходно је чуо његов глас како им наређује да клекну, а затим зачуо рафалну паљбу. Након предметног догађаја виђао се са окривљеним, али о овоме нису причали. Нема сумње у погледу идентитета окривљеног. Тврди да га је познавао са ратишта, да је знао да је из Осечине или околине и да у њиховој јединици није било ни једно друго лице са презименом Солдатовић. Касније се у јединици причало да је оптужени извршилац убиства тих људи. Нико се други није помињао.

Из исказа сведока Душана Вукајловића утврђено је да је напад на Богдановце био 10. новембра 1991. године, а да је сутрадан, дакле дана 11. новембра 1991. године ЈНА овладала селом. У току тог преподнева стигло је наређење да се организује довођење цивила у центар села. Испред зграде Месне заједнице тада је уочио групу од 7 до 9 цивила. Након извесног времена видео је војника из његове јединице за кога је мислио да је Солдатовић. Тај војник је репетирао пушку и ту код Месне заједнице почео да пуца по цивилима. Сви су пали на земљу и остали ту да леже не померајући се. Запамтио је лице које је пуцало. Касније током боравка на ратишту виђао га је и сазнао његово презиме, да је његово презиме Солдатовић. Комуницирали су, знао је о коме се ради. Неколико дана касније били су заједно у акцији заробљавања лица која су покушала са оружјем да се извуку из Богдановаца. Нема никакве дилеме око идентитета окривљеног. Када су му на претресу од 02.06.2020. године приказана два албума са фотографијама препознао је оптуженог на фотографији број 4 међу шест лица, односно на фотографији број 2 међу пет приказаних лица на истима. На питање браниоца оптуженог на истом претресу да ли дозвољава могућност да је неко други од присутних војника критичном приликом пуцао на поменућу групу цивила, одговара „Не. Зато што сам видео да они падају као последица пуцања Солдатовића“, то је страна 21 транскрипта.

Сведок Миодраг Марковић такође резервиста Војне полиције сећа се групе цивила у Богдановцима сакупљене испред зграде и пар војника око њих. Међу онима

који су их испитивали био је окривљени из исте јединице као и сведок. Испитивао је цивиле о томе где се крију хрватски војници, претио им, али се не сећа примене силе. Током дана чуо је да су ти цивили побијени и да је то учинио окривљени. Сећа се да је у тој групи цивила било пар старијих жена и један мушкарац изразито ниског раста. Он каже 140 до 150 центиметара.

Сведок Гојко Лазић током поступка наводи да није видео ко је убио групу цивила у селу, али да је касније чуо да је то урадио окривљени. Он томе није био присутан, видео је те побијене цивиле међу којима била и једна старија жена и још једна, као и једног човека врло мале висине. Он каже 120 до 130 центиметара.

У поменуте исказе у погледу начина усмрћивања жртава уклапа се и писмена документација и фотодокументација приложена списима предмета. То се пре свега односи на фотодокументацију истражне ексхумације посмртних остатака оштећених, те записнике о прегледу тела побројаних жртава ексхумираних из Богдановаца у марту и априлу месецу 2002. године сачињених од стране доктора Младена Марцикића и доктора Бориса Думенчића из Завода за патологију и судску медицину у Осијеку, при чему се наводи да се ради о насилној смрти услед вишеструких прелома костију лица, трупа или екстремитета и повреда виталних делова тела жртава узрокованих дејством вишеструких пројектила испалених из ватреног оружја. О идентитету оштећених и сазнањима о њиховом страдању изјашањавали су се и њихови сродници сведоци-оштећени Хиљ Лешај, Ментор Паљушај, Ђерђ Краснићи, Нрецо Барлецај, Алтер Антонио Паљушај током истраге, односно на главном претресу. Идентитет жртава утврђен је и из албума фотографија њихових возачких картона и картона особних исказница страдалих мештана Богдановаца међу којима су и Никола Паљушај, Мрика Барлецај, Љуља Барлецај, Прен Краснићи и Зеф Паљушај. Постојање оружаног сукоба у Републици Хрватској и тада у саставу СФРЈ на подручју Источне Славоније где се налази место Богдановци у новембру месецу 1991. године између поменутих страна у оружаном сукобу утврђено је из приложене војне документације, исказа свих испитаних лица током трајања поступка, а ова околност представља и опште познату чињеницу. Оружани сукоб у Републици Хрватској по свом карактеру спада у немеђународни обзиром да је Хрватска као самостална држава међународно призната 1992. године. Припадност оптуженог једној од страна у оружаном сукобу конкретно ЈНА утврђена је на основу његовог војног картона, исказа сведока Душана Вукајловића, Лазара Алексића, Миодрага Марковића и Гојка Лазића испитаних током трајања поступка, као и одбране окривљеног. Цивилни статус жртава није био споран.

Зашто су поменута цивилна лица из села Богдановци тада усмрћена? Зато што их је оптужени сматрао припадницима корпуса непријатељске стране у сукобу, па је искоришћавајући услове оружаног сукоба и у неку руку власт за коју је у том сукобу стекао над њима, исте лишио живота на описани начин. Тако поступајући оптужени је прекршио правила међународног права садржаног у поменутој Конвенцији и наведеном Протоколу, вршећи убиство поменутих цивилних лица, имајући у виду да су радње описане у назначеној Конвенцији и Допунском протоколу уз исту инкриминисане и домаће законодавство након ратификације оптужени је на представљени начин извршио кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 Кривичног закона Савезне Републике Југославије које спада у кривична дела против човечности и међународног права.

Урачунљивост оптуженог ни на који начин није доведена у питање. Из налаза и мишљења вештака неуропсихијатра доктора Миодрага Благојевића утврђено је да окривљени не болује ни од какве трајне или привремене душевне болести, душевног поремећаја, нити се ради о особи заосталог душевног развоја. У време извршења кривичног дела његове способности схватања значаја дела и могућности управљања својим поступцима биле су потпуно очуване.

Ово кривично дело починио је са директним умишљајем јер је био свестан свога дела и хтео његово извршење.

Приликом одлучивања о казни указујем на бројне отежавајуће околности на страни оптуженог, пре свега на криминалну количину коју је испољио критичне прилике вршећи убиство девет мештана цивила, од којих су шест жена и три мушкарца. Указујем и на старосну доб жртава. Маника Лешај тада је имала 67 година. Криста Лешај 70 година. Никола Паљушај 71 годину. Прен Краснићи 77 година, а Ђуља Барлецај 94 године. Истичем да је једна од жртава била непокретна. Радило се о жени која је возена у грађевинским колицима, како каже сведок Васић, као и међу жртвама једно лице изразито ниског раста, при чему су сведоци употребљавали различите изразе за њих 120 до 130 центиметара, да је патуљастог раста, а један од сведока чак и о томе говорио да се ради о особи ометеној у развоју. Евидентно је дакле, да ова лица ни за кога нису тада представљала опасност. Такође истичем и чињеницу да су сви оштећени лишени живота усред дана у центру села на очиглед већег броја присутних лица, што такође указује на округлост и бахатост и безобзирност починиоца. Указујем и да се ради о повратнику, лицу које је осуђивано и пре али и после кривичног догађаја, што упућује на повећану друштвену опасност оптуженог као извршиоца.

Све ове околности у својој међусобној повезаности свакако морају имати одраз на висину изречене казне.

Имајући у виду претходно изнето, предлажем да га суд осуди на казну затвора у трајању од 20 година.

Председник већа: Хвала тужиоце. Пуномоћник.

Адвокат Марина Кљанић: Поштовано веће, као пуномоћник оштећених ја се у целости придружујем завршној речи браниоца и не бих понављала све ове разлоге због којих сматра да је оптужница током поступка у целости доказана.

Председник већа: Хвала. Изволите браниоце. Бранилац окривљеног.

Адвокат Властимир Огњановић: Поштовани суде, поштовани присутни, данас приводимо крају овај првостепени поступак. Одмах на почетку морам рећи да окривљени Бошко Солдатовић није извршио кривично дело које му је стављено на терет трећом оптужницом, јер прве две, трећом оптужницом, да не улазим у детаље, а чак и да је извршио кривично дело, овде није утврђено, нема довољно доказа да је он то учинио. А кажем, он то није учинио.

Једина чињеница која терети овде окривљеног Бошка Солдатовића је изјава сведока Душана Вукајловића који је сам изјавио да болује од Алцхајмерове болести

иако смо ми тражили да се изврши судско-медицинско вештачење његове способности да као сведок да релевантну изјаву. То вештачење није обављено, односно одбијен је наш захтев за то вештачење. У овом поступку има више чињеница, неке од њих саме за себе, а неке у склопу са другима, говоре о томе да окривљени Солдатовић није извршио ово кривично дело. Поменути сведок Лаза Алексић, да не улазим у друге детаље, али то важи и за све остале сведоке, чињеница је да ли је било саслушања на спрату Месне заједнице, ко је извео ове људе који су побијени испред Месне заједнице, да ли су побијени испред Месне заједнице, са стране или иза Месне заједнице и колико је људи, војника било присутно саслушању њиховом, довођењу у приземље Месне заједнице и шта се све дешавало, о томе не бих сада говорио, то сам у писменој одбрани, односно у завршној речи написао. Али оно што је битно да се овде истакне је да је сведок Алексић изјавио да је напред поменути сведок Вукајловић био два, три метра удаљен од њега. Сведок Алексић је изјавио да није видео ко је пуцао. То што је видео да их окривљени Солдатовић спроводи из Месне заједнице не може бити доказ да је он извршио то кривично дело. На крају крајева, једна од чињеница је контрадикторна у овом поступку, да ли су они стрељани одмах по довођењу како говоре неки сведоци, или су саслушавани на спрату зграде. Оно што Тужилаштво ни данас не истиче, а ми морамо да истакнемо, је да је сведок Душан Вукајловић изјавио да је 60% сигуран да је окривљени Солдатовић лице које је пуцало на цивиле. То шта се причало после тог догађаја, ко је то урадио, да ли је то Бошко Солдатовић, апсолутно нема везе са оним ко је то извршио. Сама чињеница да је 60% сигуран, апсолутно ослобађа одговорности овде окривљеног Вукајловића.

Председник већа: Солдатовића, лапсус сте направили.

Адвокат Властимир Огњановић: Могуће, судија.

Председник већа: Добро, добро.

Адвокат Властимир Огњановић: Сведок Миодраг Марковић због кога је покренут предкривични поступак и ево у истражном поступку путем видеолинка из наше Амбасаде у Кувајту, ако се добро сећам, изјавио да се задржао на лицу места значи испред Месне заједнице само пар минута и да је све време са њим био сведок Душан Вукајловић и да су њих двојица чували један другом главу или леђа. И ништа не виде овај сведок Марковић и ништа није чуо, ни пуцње, нити било шта друго. Па како је онда могуће да је опет Душан Вукајловић, да се вратим на Алексића, могао све то да види и да чује, а да не виде ова два сведока? И зашто тај сведок Марковић није саслушан овде пред судом? Вероватно би потврдио, али није битно. Он није саслушан. Он ако је на Малти, могао је бити саслушан и овде пред судом, по нама. Долазимо до сведока Гојка Лазића који је интересантан из више разлога. По нама је главни разлог то када је било саслушање доле у приземљу и где имамо ходник којим излазе сведоци и тако даље, да је у публици била присутна госпођа Наташа Кандић, са два мушка лица која су седела око ње. Син окривљеног Дејан Солдатовић је био присутан у близини, њиховој близини када је један од та два мушкарца запретио сведоку Лазићу који је излазио после саслушања и рекао му: „Добро ме погледај у очи, запамтићеш ти мене“. Судски стражар је то приметио, био је видно узнемирен. Ми смо реаговали и тражили да се утврди које је то лице. У суду у Србији, да неко прети на тај начин и да немамо сазнања шта се даље десило, сматрамо, а мора да се десило од стране суда да је покренут кривични поступак јер сматрамо да је недопуштен притисак био на тог сведока, а индиректно може указивати и на разлоге зашто је сведок Вукајловић

говорио то што је говорио. Окривљени има нека сазнања, чуо је шта би могло да се крије иза тога и што доводи у везу начин поступања према сведоку Лазићу са оним што је изјавио сведок Вукајловић. Да ли је био притисак и ако јесте био притисак, апсолутно је био притисак, да ли је тај сведок Лазић требало да каже нешто што није рекао овде, а што има везе са сведоком Вукајловић, ја препуштам окривљеном.

Овде се суди за ратни злочин против цивилног становништва. Апсолутно није утврђено да ли су убијене особе били цивили или бар део њих или су били припадници оружаних снага. Ако имамо у виду да је извештај Жупанијског одвјетника од 20. просинца 2011. да је након заробљавања убијено око 20, 25 цивила. Па шта је са осталих 11 или 16? Овде су суди Бошку Солдатовићу за 9 цивила. Такође је написано да је Зоја Барлецај вишекратно, значи више пута силована, да је она очевидац убиства о коме се овде суди и због кога се суди и да је преживела егзекуцију. Она овде није саслушана, по нама је можда и требало да буде саслушана, али указујемо на број убијених наводно цивила. Лиза Паљушај изјави, односно изјавила је 2010. године да су мушки припадници имали задатак чувати село, а да су Никола Паљушај и Зеф Паљушај у тим борбама у чувању села, а зна се шта се значи чувању села, а жене су водиле рачуна о исхрани. Да ли су они цивили пре свега ти мушкарци, да су они, њих двојица затечени на улицама Богдановаца и да су убијени из ватреног оружја. Па где су онда они убијени? Шкурта Паљушај 2010. године изјављује да је њен супруг Зеф Паљушај био припадник 204. Вуковарске бригаде. Откуд је он цивил онда? Како може да буде цивил ако је био припадник Вуковарске бригаде и да је, изјавила је, убијен са још преко 10 особа албанске народности. Опет се не слажу бројеви, како је могуће? Мрецо Барлецај 2010. изјављује да је он исто суделовао у одбрани места. Значи није цивил. Значи скоро сви или сви мушкарци су бранили село, што је логично, и ја бих бранио своје село, без обзира на године, ја имам 63, па и онај са 73 може да брани. По службеној белешци из 2010. Ђерђ Краснићи је изјавио да је и он био припадник 204. Вуковарске бригаде у Богдановцима, као и Зер Паљушај који је убијен и да је тај Зеф Паљушај жив сахрањен. Па ко га је онда убио? Ко га је живог сахранио? И откуд он међу лицима за која се терети Бошко Солдатовић? А наша команда Друге бригаде каже да је село Богдановци брнано око триста припадника „Зенги“ и ХОС-а, да је село било потпуно фортификацијски уређено са склоништима и траншејама. Ето доказа још једног да је питање ко је ту био цивил, а ко је учесник ратних дејстава. Извештај од 25. ожујка 2002. каже да је тада идентификовано седам посмртних остатака а 04. травња 2002. и још седам тела. Па како, откуд разлика, 9 до 14 тела? А знамо да је овај Зеф Паљушај није пронађен у масовној гробници, то пише. Па како онда, ко је њих сахрањивао и како је утврђено ко је уопште био стрељан испред Месне заједнице, да ли је уопште стрељан? Ми овде у Србији после Рачка, после Маркала и свега осталог имамо право да сумњамо у све оно што стиже из Хрватске, из Босне и Херцеговине и са Косова. Сведоци смо шта је све намештено нама, као што пише да је госпођа Барлецај више пута силована. Да ли треба то да остане на терет свима нама у Србији овде? Да су Срби силовали где год су стигли више десетина хиљада жена? Долазимо до обдукционих листа. Те обдукционе листе говоре саме за себе. За бар четири особе постоје подаци, хрватски подаци, подаци хрватских органа да су погинуле те особе или деловањем пројектила велике брзине, а то су вероватно меци или деловањем фрагмената након експлозије минско-експлозивних средстава. Значи на неким су нађене ране од минско-експлозивних средстава. Па како онда могу бити и стрељане и да погину од минско-експлозивних средстава? А даље колико је то метака било потребно да сва та лица буду стрељана, односно да ли један рафал може да испали толико метака? То не знамо. Сматрали смо, да поновим, да је суочење сведока

Марковића и Вукајловића било неопходно, али када се види шта све говори против тог сведока Вукајловић, онда се може рећи да није ни потребно.

Што се тиче окривљеног Солдатовића, он је човек који се лечи због психичких проблема које је имао и пре ратних дејстава од 1989. године, да се лечио и да је повремено имао велике психичке кризе, два покушаја самоубиства где је срећом спасен. Није то глума ради овог суђења, него је то његово здравствено стање. Овај суд и Тужилаштво пре тога су одбили вештачење односно, пардон, извињавам се, било је вештачење, прво вештачење у Полицијској станици у трајању од пет минута и када је одређен исти вештак да пред судом вештачи о здравственом стању окривљеног. Ми смо се противили, али он је одређен. Наравно да суд има право да то уради, али наравно да и ми имамо право да приговоримо таквом вештаку који је прво вештачење обавио на тако нестручан начин у трајању од пет минута без икаквог увида у лекарску документацију окривљеног Солдатовића.

На крају крајева, понављам, окривљени Солдатовић није учинио, а и да јесте учинио кривично дело, нема доказа ван сваке сумње да је он то урадио и многе од ових чињеница које сам навео сада и у писменој завршној речи, саме за себе искључују његову кривичну одговорност и ми основано очекујемо да он буде ослобођен одговорности да је извршио ово страшно кривично дело. Наравно да је став сваког човека да осуди злочин, али нико не може бити осуђен ако то није доказано са стопосто доказа. Хвала.

Председник већа: Хвала Вама. Изволите, окривљени. Овде за говорницу.

Оптужени Бошко Солдатовић: Поштовани судија и славни суде, искрено да Вам кажем и заклињем се својом полицијском чашћу да сам само био учесник рата, мобилисан као војни полицајац, убица нисам, с тиме што су ме прогласили за убицу и окривљена моја фамилија. После тога ми се убила супруга, бивша због мене, извршила је самоубиство. Ја сам два пута, нисам због овога, због здравствених разлога сам лечен од 1998. године. Када је почело ово суђење пре шест година мислим, да тако има већ, и здравље ме напушта, изгубио сам својих 55 килограма, ухватила је бољка, део плућа, ухватио ме нервни систем. Госпођа начелница је контактирала са овим судом и рекла је да је овај суд забранио мени лечење и отпустила. Ја сам од тада прекинуо да се лечим и опао сам. На задњем снимању на скенеру су рекли да носим бољку на плућима. Волео бих да умрем као чист Србин, а не зликовац. Јер моја је породица, деда ми је био првоборац у пратњи Врховног штаба команданта Тите. Отац ми је тенкиста био. Ја полицајац, добро познајем полицијски закон, окрварио мојих десет прстију нисам у Богдановцима, цивила ниједног видео нисам. Заклињем се пред овим судом и заклињем се са свих својих троје деце и са двоје унучади. Убио нисам, убица нисам. Обављао сам 99,9 полицијску дужност на асфалту. Сведок Вукајловић круже кружине по Ваљеву, дотични момци стају са аутима, питају, радим из користи да бих запослио ћерку, да би купио стан, сместили смо му, безбедњаци у пензији ваљевски, да не помињем НН лица војна који су надлежни органи мени били. Никадв ми нису рекли, Солдатовићу убицу, добар дан, добар дан. Ја више не можемо да радим, под контролом сам породице, не можемо, отишао сам својих 120 на 68 килограма. Једем сам себе. Да сам убица ја не бих живео у земљи Србији. Начелница је прекинула и забранила ми лечење. Добила је дојаву из суда да се ја укривам, у болницу долазим на лечење да не бих присуствовао суду. Само сам изостао два пута кад сам био на „Лазе Лазаревићу“

где сам био рехабилитован и где сам дошао к себи. А више нити ћу ићи лекару, ништа, хоћу да умрем као поштен Србин. Толико, хвала Вам господине судија.

Председник већа: Хвала Вама.

Председник већа објављује да је главни претрес завршен.

Пресуда ће бити јавно објављена дана:

08. децембра 2020. године с почетком у 13,30 часова, судница број 2.

Довршено у 10 часова и 08 минута.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА - СУДИЈА